

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobce: **D. L. H.**, zastoupeného Mgr. Jiří Hladíkem, advokátem se sídlem Brno, nám. 28. října 1898/9, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha, Štěpánská 12, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 10. 2014, č. j. ČOI 115509/14/O100/3200/09/14/Ber/Št, sp. zn. ČOI 32890/10/O100,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Po kontrole provedené dne 4. 12. 2008 správní orgán prvního stupně [Česká obchodní inspekce, inspektorát pro Jihomoravský a Zlínský kraj (dále též „inspektorát“)], rozhodnutím ze dne 30. 9. 2009, č. j. ČOI 7993/2009/3000/R/N, sp. zn. 405/32/09, shledal, že žalobce se

dopustil správního deliktu dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu (dále též „zákon o ochraně spotřebitele“), neboť v postavení prodávajícího porušil povinnost uvedenou v § 4 odst. 3 ve spojení s § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, a to tím, že dne 4. 12. 2008 v provozovně – stánku tržnice na adrese Brno, Olomoucká 61 (vchod 4, stánky č. 2 a 3, vedené pod č. P05 v hale 4), nabízel k prodeji celkem 1 830 kusů (527 ks a 1 303 ks) zboží, jež bylo neoprávněně označeno ochrannými známkami RADO, ROLEX, LOUIS VUITTON, PUMA, CHANEL, LACOSTE, DIESEL, DC, BREITLING, PLAYBOY (v rozhodnutí inspektorátu byla tato ochranná známka nesprávně uvedena jako „PAYBOY“ – viz níže), GUCCI, REPLAY, CHRISTIAN DIOR, DOLCE GABBANA, VERSACE, TOMMY HILFINGER, NIKE, ADIDAS, PRADA, OMEGA, G. ARMANI, a tedy se jednalo o padělky ve smyslu § 2 odst. 1 písm. r) zákona o ochraně spotřebitele. Za spáchaný správní delikt inspektorát žalobci uložil pokutu ve výši 115 000 Kč a dále propadnutí výrobků zajištěných a uskladněných mimo dosah kontrolované osoby.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí inspektorátu odvolal. Žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 12. 2009, č. j. ČOI 19711/2009/0100/3000/2009/Pe/Št, změnila výrok rozhodnutí inspektorátu tak, že pojem „PAYBOY“ nahradila pojmem „PLAYBOY“, jinak ovšem napadené rozhodnutí potvrdila.

[3] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce správní žalobou. Na jejím základě Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 A 50/2010-35, rozhodnutí o odvolání zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení s tím, že se žalovaná nedostatečně zabývala odvolací námitkou směřující proti vyhodnocení zboží coby padělků.

[4] Žalovaná posléze vydala v záhlaví označené a nyní žalobou napadené rozhodnutí. Jeho výrokem I. žalovaná částečně změnila výrok rozhodnutí inspektorátu – slovo „PAYBOY“ nahradila slovem „PLAYBOY“, upřesnila, že se jednalo o padělky „ve smyslu § 2 odst. 1 písm. r) bod I“ zákona o ochraně spotřebitele, a do výčtu zboží nabízeného k prodeji doplnila výrobky RADO, ROLEX, LOUIS VUITTON a PUMA včetně jejich specifikace. Výrokem II. pak žalovaná ve zbytku rozhodnutí inspektorátu potvrdila.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Ve včas podané žalobě žalobce v první řadě namítl, že napadené rozhodnutí vydal nepřislušný orgán. Dle výroku jej vydal „Ústřední inspektorát České obchodní inspekce“, podle § 12 odst. 2 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů, tak však měl učinit „ústřední ředitel“. V předchozím rozhodnutí o odvolání ze dne 22. 12. 2009 přitom rozhodovala „Ústřední ředitelka České obchodní inspekce“. Správní orgán byl tedy označen odlišně. Tato vada mohla způsobit nicotnost napadeného rozhodnutí.

[6] Dále žalobce uvedl, že v novém rozhodnutí o odvolání došlo ke změně předmětu řízení. Žalovaná rozšířila výčet výrobků, jimiž se měl žalobce dopustit správního deliktu. Mělo by být přitom rozhodnuto o tom předmětu řízení, jenž je zpravidla vymezen v oznámení o zahájení řízení. V daném případě se současně nepochybně jednalo o změnu v neprospěch žalobce.

[7] Ostatně i samo oznámení o zahájení řízení ze dne 1. 9. 2009 bylo vadné. Neobsahovalo totiž označení předmětu řízení odpovídající jeho pozdějšímu vymezení v rozhodnutích správních orgánů. Slovy o „*vydání rozhodnutí o uložení pokuty*“ či o „*propadnutí výrobků*“ inspektorát spíše než předmět řízení vymezil odhodlání uložit bez dalšího pokutu.

[8] Žalovaná se též nezabývala zánikem odpovědnosti za správní delikt ve smyslu § 24b odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele. Uvedené ustanovení, hovořící výlučně o osobě právnické, se zřejmě vztahuje též na fyzické osoby – podnikatele. Odpovědnost fyzické osoby za přestupek ovšem zaniká mnohem dříve. Není ústavně konformní, pokud by v případě specificky vymezeného adresáta právní normy byla oproti ostatním odpovědnost za správní delikt dána „*na věčné časy*“.

[9] Žalovaná se opětovně nevypořádala s problematikou shodnosti či případné zaměnitelnosti předmětných výrobků. Žalovaná nepopsala konkrétní vztah užitých právních úvah na danou věc. Odůvodnění rozhodnutí je navíc rozporné, pokud žalovaná konstatovala, že průměrný spotřebitel musel být klamán, ačkoli šlo o stánkový prodej nevzbuzující klamný dojem spotřebitele o originálnosti nabízeného zboží. Žalovaná nevzala v potaz dvě roviny problematiky ochranných známek. Správní, resp. trestní represe není určena k ochraně majitelů ochranných známek, nýbrž k ochraně spotřebitele. Jeho možné poškození proto bylo třeba zkoumat.

[10] Žalobce dále uvedl, že žalovaná ani inspektorát zjevně nedisponovaly předmětným zbožím. Výrok rozhodnutí inspektorátu neobsahoval místo uložení zboží, pouze údaj, že je uskladněno mimo dosah kontrolované osoby.

[11] Závěrem žalobce namítl, že správní orgány neosvětlily jeho vztah k předmětnému zboží. Protokoly o kontrole nezachycují objektivně zjištěný stav věci, ale pouze závěry osoby, která je vyhotovila. Samotný protokol o kontrole přitom může být jediným podkladem pro rozhodnutí jen v příkazním řízení. Z obsahu správních rozhodnutí neplyne, že by se některý ze správních orgánů nějakým dokazováním vůbec zabýval.

[12] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalované, jakož i rozhodnutí inspektorátu zrušil.

III. Vyjádření žalované k žalobě

[13] Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že ústřední ředitel sám o sobě není správním orgánem, pouze z titulu svého funkčního zařazení rozhoduje jménem Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce. Žalovaná dále konstatovala, že v řádném a úplném oznámení o zahájení řízení byl uveden úplný výčet výrobků porušujících práva duševního vlastnictví a zajištěných při kontrole dne 4. 12. 2008 v provozovnách žalobce. Doplněním výroku rozhodnutí inspektorátu odvolacím orgánem nedošlo k rozšíření předmětu řízení, ani ke změně v neprospěch žalobce. Počty výrobků se vždy shodovaly. Inspektorát se pouze ve výroku rozhodnutí dopustil chyby v psaní, kterou žalovaná napравила. Žalobcova odpovědnost za správní delikt nezanikla. V této souvislosti lze odkázat též na § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), řízení

před Městským soudem v Praze přitom trvale déle než čtyři roky. Žalovaná se též v odůvodnění rozhodnutí o odvolání podrobně zabývala zaměnitelností výrobků nabízených žalobcem s výrobky chráněnými právem duševního vlastnictví, a to z pohledu průměrného spotřebitele. Zaměnitelnost výrobků pak žalovaná posuzovala jak z hlediska jejich podobnosti s originálními výrobky, tak i z hlediska místa a způsobu jejich prodeje. Žalovaná dále uvedla, že předmětné výrobky byly k dispozici správnímu orgánu. Současně byly v rozhodnutích charakterizovány dostatečným způsobem. Místo jejich uskladnění není z hlediska žalobcova protiprávního jednání podstatné. Vztah žalobce k dotčenému zboží pak byl dostatečně prokázán nejen kontrolními protokoly, ale rovněž smlouvou o podnájmu ze dne 4. 5. 2007 a plánkem rozmístění provozoven. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Jednání konané dne 10. 5. 2016

[14] Při jednání žalobce setrval na svojí žalobní argumentaci. Zdůraznil, že určení odvolacího orgánu nemůže vycházet ze zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť je výslovně upraveno speciálním zákonem o ochraně spotřebitele. Poukázal též na to, že výrok rozhodnutí inspektorátu byl rozšířen cca o 8 řádků textu. Dále uvedl, že Česká obchodní inspekce by se měla zabývat primárně ochranou spotřebitele, nikoli ochranou zájmů majitelů ochranných známek. Z hlediska průměrného spotřebitele nebyly žalobcem nabízené výrobky zaměnitelné s originálním zbožím, a to jednak kvůli místu jejich prodeje (tržnici), jednak kvůli jejich ceně. Např. hodinky značky Rolex, které běžně stojí kolem 100 000 Kč, byly žalobcem prodávány za cenu v řádu stokorun. Žalobce uzavřel, že na poli ochrany spotřebitele se od roku 2008 nedopustil žádného deliktu. Předmětné řízení pro něj bylo dostatečným poučením. Uložený trest je tak z tohoto hlediska nepřiměřený.

[15] Také žalovaná setrvala na svých již dříve písemně uplatněných tvrzeních. Dodala, že spotřebitel by měl být chráněn bez ohledu na místo prodeje zboží. Žalobcem nabízené výrobky byly padělky způsobilé oklamat běžné zákazníky, kteří nejsou schopni zaregistrovat detailní odlišnosti od originálů.

V. Posouzení věci soudem

[16] Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i jemu předcházející rozhodnutí inspektorátu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[17] Žalobce v první řadě namítl, že napadené rozhodnutí vydal nepřislušný správní orgán. Tak tomu ovšem nebylo. Česká obchodní inspekce se dle § 1 odst. 1 zákona o České obchodní inspekci člení na ústřední inspektorát a jemu podřízené inspektoráty. Dle odstavce 2 téhož paragrafu je v čele České obchodní inspekce ústřední ředitel, v čele inspektorátu je pak ředitel, kterého řídí ústřední ředitel. Podle § 12 odst. 2 zákona o České obchodní inspekci o odvolání proti uložení pokuty rozhoduje ústřední ředitel. Toto kompetenční ustanovení se samozřejmě použije primárně v řízeních vedených přímo dle zákona o České obchodní inspekci. Soud však nevidí důvodu, pro nějž by se nemělo aplikovat též v případě řízení vedeného dle zákona o ochraně spotřebitele. Podle § 23 odst. 1 tohoto zákona Česká obchodní

inspekce provádí všeobecný dozor (s konkrétními věcnými výjimkami) nad dodržováním povinností stanovených tímto zákonem. Současně však tento zákon blíže neurčuje funkční vazby mezi jednotlivými složkami České obchodní inspekce. Za této situace se proto logicky nabízí postup dle zákona o České obchodní inspekci, jenž uvedené záležitosti speciálně upravuje.

[18] Shora uvedené však neznamená, že by ústřední ředitel byl správním orgánem. Tím je ústřední inspektorát České obchodní inspekce. Z § 12 odst. 2 zákona o České obchodní inspekci lze pouze dovodit, že o odvolání proti rozhodnutí inspektorátu o uložení pokuty rozhoduje v rámci ústředního inspektorátu sám ústřední ředitel, resp. že o takovém odvolání rozhoduje ústřední inspektorát České obchodní inspekce prostřednictvím ústředního ředitele (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2012, č. j. Nad 74/2012-35, či ze dne 23. 10. 2008, č. j. 1 As 45/2008-56; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[19] V nyní souzeném případě žalobce poukazuje na rozdíl mezi ústředním ředitelem a ústředním inspektorátem. V tomto ohledu však příliš akcentuje formální stránku věci. Zde totiž není podstatnou ani tak skutečnost, zda v záhlaví rozhodnutí, resp. v záhlaví výrokové části rozhodnutí o odvolání je rozhodující správní orgán označen jako „Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát“, jako to, zda toto rozhodnutí skutečně učinil ústřední ředitel. Tak tomu ovšem bylo. Rozhodnutí je opatřeno jeho podpisem, přičemž tuto skutečnost žalobce ani nezpochybňuje. Na uvedeném ničeho nemění ani skutečnost, že v prvním rozhodnutí o odvolání byla v záhlaví výrokové části rozhodnutí coby rozhodující orgán uvedena i ústřední ředitelka.

[20] Žalobce dále brojil proti obsahu oznámení o zahájení řízení. Zde je ovšem nutno uvést, že oznámení o zahájení správního řízení ze dne 1. 9. 2009 splňovalo všechny zákonné náležitosti dle § 46 odst. 1 správního řádu. Co se týče náležitosti předmětu řízení, tento byl identifikován dostatečně určitě tak, aby žalobci bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, publ. pod č. 2119/2010 Sb. NSS). Předmět řízení byl přitom zcela dostačujícím způsobem vymezen jak po stránce skutkové (a to nejen odkazem na kontrolní protokoly ze dne 4. 12. 2008 a odborná posouzení zboží, ale též podrobným výčtem celkem 1 830 kusů výrobků v členění dle značek), tak po stránce právní (to mimo jiné i předpokládanou kvalifikací žalobcova jednání).

[21] Poukázal-li v této souvislosti žalobce na nevhodnost užití slov o „*vydání rozhodnutí o uložení pokuty*“ či o „*propadnutí výrobků*“, nutno konstatovat, že se jedná o interpretaci odhlížející od obsahu předmětného oznámení jako celku a tedy vytrhující citovaná sousloví poněkud z kontextu. Je pravděpodobné, že členění textu zahrnující upozornění na možné právní následky zahájení řízení hned na počátku oznámení inspektorát zvolil právě proto, že hrozící sankce je informací pro adresáta nejcitelnější. Uvedené skutečnosti každopádně nemohly mít vliv na soulad oznámení o zahájení řízení se zákonem.

[22] Žalobce dále namítl, že žalovaná coby odvolací orgán rozšířila předmět řízení. I v tomto ohledu se žalobce mylí. Ani inspektorát, ani žalovaná totiž obsahově nevybočily z předmětu řízení tak, jak byl žalobci sdělen oznámením ze dne 1. 9. 2009. Pochybení se dopustil pouze

inspektorát, který ve výrokové části rozhodnutí neuvedl kompletní výčet dotčených značek a jimi označených výrobků. Zde je ovšem podstatné, že v téže výrokové části je uvedeno, že žalobce nabízel k prodeji celkem 1 830 ks zboží. Současně inspektorát v odůvodnění rozhodnutí již uvedl úplný výčet výrobků. Žalovaná vadu rozhodnutí inspektorátu napravila. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek, a to od zahájení řízení až do právní moci konečného rozhodnutí, a není tudíž vyloučeno (ba naopak jde o podstatu opravného řízení), aby odvolací správní orgán napravit vady řízení před správním orgánem prvního stupně, resp. vady jeho rozhodnutí (včetně doplnění a zpřesnění výroku). Došlo-li k takovéto změně za naprosto stejného důkazního a právního stavu věci, což je i souzený případ, nelze hovořit o rozporu se zákonem. Žalovaná přitom setrvala v rámci předmětu řízení vymezeného v oznámení o zahájení řízení, není tedy možné dospět k závěru, že předmět řízení byl žalovanou rozšířen. Ostatně žalobce ani netvrdí, že by konkrétní zboží doplněné žalovanou chybělo v oznámení o zahájení řízení.

[23] Stejně tak lze uzavřít, že upřesnění výrokové části rozhodnutí inspektorátu žalovanou v rámci předmětu řízení nebylo změnou rozhodnutí v neprospěch žalobce. Žalovaná totiž vycházela ze stejného skutkového stavu jako inspektorát, tedy zejména ze shodného množství a vymezení zboží. Inspektorát ovšem toto zboží neúplně uvedl ve výroku rozhodnutí, což žalovaná toliko napravila.

[24] Dále žalobce uvedl, že se žalovaná nezabývala zánikem odpovědnosti za správní delikt. Dle § 24b odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele „[o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán“. Podle odstavce 4 téhož paragrafu se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení o odpovědnosti a postihu právnické osoby. Právní úprava zániku odpovědnosti na úseku ochrany spotřebitele je tudíž regulována jednotně pro všechny druhy „podnikatelů“, nerovnost mezi nimi tak není dána, a vztahuje se též na žalobce. Naznačil-li žalobce, že u prostých fyzických osob může být deliktní odpovědnost nastavena jinak, je takový přístup zákonodárce odůvodnitelný tím, že právnické osoby a fyzické osoby – podnikatelé (tedy i žalobce) jsou na rozdíl od běžných fyzických osob profesionály, tudíž se od nich očekává větší míra znalostí a opatrnosti.

[25] Pokud jde o samotný běh prekluzivních lhůt s dopadem na trestní odpovědnost, inspektorát se o správním deliktu dozvěděl během kontroly dne 4. 12. 2008, a řízení o něm zahájil dne 3. 9. 2009, tedy ve stanovené dvouleté lhůtě. Odpovědnost žalobce za daný správní delikt pak zaniká až uplynutím pěti let ode dne jeho spáchání. Zde je ovšem třeba poukázat na § 41 s. ř. s., podle něhož tato lhůta neběží po dobu řízení před správním soudem. Vzhledem k tomu, že řízení před Městským soudem v Praze probíhalo od 8. 3. 2010 do 23. 7. 2014, a nyní žalobou napadené rozhodnutí žalované nabylo právní moci dne 24. 10. 2014, je zřejmé, že odpovědnost žalobce během času nezanikla.

[26] Co se pak týká problematiky klamání spotřebitele, soud souhlasí se žalobcem, že zákon o ochraně spotřebitele skutečně neslouží primárně k ochraně majitelů ochranných známek, ale hlavně k ochraně spotřebitele, jak sám název zákona napovídá (k tomu viz též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č.j. 1 As 210/2014-39, publ. pod č. 3329/2016 Sb. NSS).

[27] Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele „[u]žívání *nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.*“ Podle § 5 odst. 2 téhož zákona „[z]a klamavou obchodní praktiku se považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu v obchodním styku“ [s odkazem na zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů]. Dle § 8 odst. 2 písm. b) zákona o ochranných známkách „*nikdo nesmí v obchodním styku bez souhlasu vlastníka ochranné známky užívat značení, u něhož z důvodu jeho shodnosti nebo podobnosti s ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků nebo služeb označených ochrannou známkou a označením existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, včetně pravděpodobnosti asociace mezi označením a ochrannou známkou*“. Dle § 2 odst. 1 písm. r) bodu 1. zákona o ochraně spotřebitele výrobkem nebo zbožím porušujícím některá práva duševního vlastnictví se rozumí padělek, jímž je výrobek nebo zboží, včetně jeho obalu, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou, porušující práva majitele ochranné známky podle zákona o ochranných známkách dále veškeré věci nesoucí takové označení (značky, loga, etikety, nálepky, prospekty, návody k použití, doklady o záruce apod.), a to i tehdy, jsou-li uváděny samostatně, a samostatné obaly, na nichž je umístěno takové označení.

[28] V dané věci není sporu o tom, že předmětné zboží postrádalo souhlas majitelů dotčených ochranných známek, jak to jejich zástupci uvedli v odborných vyjádřeních, jež jsou součástí správního spisu. Žalobce však činí spornou zaměnitelnost těchto výrobků a ochranných známek.

[29] Touto problematikou se však žalovaná v napadeném rozhodnutí zabývala dostatečně, ostatně byla v tomto ohledu vázána předchozím zrušujícím rozsudkem Městského soudu v Praze. Konstatovala, že žalobce nabízel k prodeji textilní výrobky a různé módní doplňky označené (bez souhlasu majitelů ochranných známek) logy a označeními napodobující loga a označení známých značek, pod kterými jsou prodávány výrobky stejného druhu. Žalobcem nabízené výrobky se přitom od výrobků originálních lišily pouze v detailech – horší kvalitou materiálu, tvarem loga, nesprávným provedením či kombinací nášivek a visaček či odlišnými obaly (str. 5 rozhodnutí žalované). Současně žalovaná vycházela z konceptu průměrného spotřebitele. Shledala, že právě pro tuto odlišnost v pouhých detailech byly výrobky zaměnitelné, neboť běžný spotřebitel postrádající odborné znalosti v dané oblasti nebyl schopen rozeznat rozdíly mezi nabízeným zbožím a originály.

[30] Takové hodnocení soud shledal jednak dostatečným, jednak přiléhavým skutkovému stavu. Nutno zdůraznit, že zboží bylo přímo opatřeno označeními odpovídajícími chráněným ochranným známkám, které jsou dle soudu navíc všeobecně známé (žalovaná na str. 7 napadeného rozhodnutí tyto značky označila za „renomované“).

[31] Žalovaná se pak na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí vypořádala i s dalšími aspekty zaměnitelnosti výrobků, totiž s cenou, způsobem a místem jejich prodeje. Se závěry, k nimž

žalovaná dospěla, se soud ztotožnil. Námitku žalobce, že šlo o stánkový prodej nevzbuzující klamný dojem spotřebitele o originálnosti nabízeného zboží, nelze akceptovat. Průměrný spotřebitel je totiž i při vědomí prostředí a způsobu prodeje klamán padělkou (ač v nižší míře) i na tržnici. Nižší intenzita klamavosti se může promítnout maximálně v úvaze o výši ukládané pokuty. Lze též souhlasit se žalovanou, že vzhledem k četným výprodejům značkového zboží není cena vždy dostatečným ukazatelem originality. Ostatně jak plyne z kontrolních protokolů a jejich příloh, žalobce předmětné zboží nabízel i za ceny dosahující několika desítek tisíc korun (např. kabelky „Louis Vuitton“ za 50 000 Kč).

[32] Soud pak nemohl přisvědčit ani námitce, již se žalobce snažil naznačit, že správní orgány neměly předmětné zboží při jeho posuzování k dispozici. Z obsahu správního spisu však nic takového neplyne. Ani žalobce přitom ke svému tvrzení nenabídl bližší argumentaci. Uvedl-li pak inspektorát v rozhodnutí, že zboží je uskladněno mimo dosah žalobce, přičemž však nekonkretizoval, kde ve skutečnosti je, nejednalo se o pochybení či dokonce o nedostatek náležitosti rozhodnutí. Účel terminologie použité v rozhodnutí spočívá právě v jednoznačném určení, zda je zboží v dispozici správního orgánu nebo účastníka řízení, a tohoto účelu bylo dosaženo.

[33] Otázkou žalobcova vztahu k předmětnému zboží a obsahem kontrolních protokolů a jejich důkazní silou, se pak zabýval již Městský soud v Praze a zdejší soud se s jeho závěry ztotožnil. Provedeným dokazováním (a to nikoli pouze obsahem kontrolních protokolů) bylo prokázáno, že žalobce coby osoba disponující příslušným živnostenským oprávněním měl na základě smlouvy o podnájmu užívat právo k stánkům, u kterých byla provedena kontrola a u kterých bylo nalezeno a zajištěno zboží vyhodnocené následně jako padělky. Na základě objektivní odpovědnosti vztahující se na fyzické osoby – podnikatele tak nebylo pochybností, že žalobce za předmětné zboží nesl odpovědnost (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, č. j. 1 As 39/2005-66, nebo ze dne 25. 2. 2010, č. j. 5 As 32/2009-77). Namítaný vztah mezi žalobcem a předmětným zbožím byl tedy dostatečně zřejmý ze správního spisu, jenž obsahuje smlouvu o podnájmu i popis jednotlivých stánků se jmény disponujících osob. Ostatně žalobcova argumentace je v tomto ohledu zaměřená pouze negativně, nenabízí jiný uvěřitelný příběh.

[34] Žalobce při jednání poukázal na nepřiměřenost uložené pokuty. Tento žalobní bod však vzhledem ke koncentraci žalobních bodů ve správním soudnictví (§ 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s.) uplatnil opožděně a soud tak k němu nemohl přihlížet.

[35] K věci je nutno dodat, že v průběhu řízení před správním soudem došlo ke změně právní úpravy aplikované správními orgány – zákon o ochraně spotřebitele byl novelizován s účinností od 28. 12. 2015, a to z důvodu doplnění transpozice směrnice 2005/29/ES, o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (směrnice o nekalých obchodních praktikách). V minulosti byl zákaz porušování práv duševního vlastnictví zařazen mezi nekalé obchodní praktiky. Vzhledem k tomu, že směrnice představuje plnou harmonizaci, je v nové právní úpravě zákaz porušování práv duševního vlastnictví vyjmut z nekalých obchodních praktik a upraven samostatně. Z nově formulovaného ustanovení je zřejmé, že stanovený zákaz nepředstavuje nekalou obchodní praktiku a nespadá tedy do

působnosti směrnice o nekalých obchodních praktikách. Primárním cílem je ochrana jiných zájmů, jako je veřejný pořádek a ochrana práv duševního vlastnictví. Na posouzení dané věci týkající se správního trestání to však ničeho nemění, protože nová právní úprava zachovala trestnost sankcionovaného jednání žalobce a zároveň není pro žalobce příznivější, viz zejména § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s odstavcem 14 téhož paragrafu (výměra pokuty je stejná).

VI. Závěr a náklady řízení

[36] Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[37] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. K tomu je nutno uvést, že žalovaná uplatnila náklady spočívající v cestovním k jednání soudu. Jak však plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS, náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. května 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu